

TEAM MORTIS

HET ROMEO & JULIET MYSTERIE

BJORN VAN DEN EYNDE

'A rose by any other name would smell as sweet.'
'Al veranderde de roos haar naam of kleur,
ze bleef net zo zoet van geur.'

William Shakespeare 'Romeo & Juliet' 1597

HOOFDSTUK 1

HERINNERINGEN

De secondewijzer van de oude klok versprong met een luide tik. Niets deed vermoeden dat over exact zestig minuten Erika's leven helemaal overhoop zou worden gegooid. Slechts zestig maal zestig seconden, die als zandkorrels in een looper geheel onbewust uit haar handen glipten. Eén voor één, in een statig ritme.

9, 8, 7, 6 ...

Het noodlot was als een gigantische, onhoudbare en onzichtbare goederentrein, die tegen een rotvaart op het zestienjarige lichtgewichtje kwam afgedonderd. Klaar om haar leven, haar hart en ziel, haar laatste hoop te verpletteren.

Zestig minuten had ze nog. Meer niet.

Het was nochtans een prachtige, zomerse avond. Het oude boerderijtje stond eenzaam en alleen te genieten van de rust en stilte. De zon hing laag tegen de horizon en kleurde de omliggende, uitgestrekte Limburgse heidevlakte in het diepste bordeaux. Zo ver je kon zien was er niets dan stoffige zandgrond, droge slanke bomen, en bloedrood heidegras.

Erika zette het bord kokend hete tomatensoep op het eiken tafeltje. Ze glimlachte haar mooie tanden bloot, toen oma Marie haar recht in de ogen staarde. Een paar seconden koesterde het tiener-

meisje hoop. *Asjeblijft oma. Mijn naam is Erika. Diep in je hart weet je dat toch nog?*

Het was jaren geleden dat oma haar zestienjarige kleindochter bij haar naam noemde. Vijf letters: E.R.I.K.A. Het leek niet zoveel om te onthouden. Maar oma was verward, haar hoofd een chaos van verloren gedachten. Ze deed het niet eens expres, legde haar hand op Erika's zachte wang en grinnikte geamuseerd.

'Femke. Mijn lieve, mooie Femke.'

Erika probeerde haar teleurstelling te verbergen. Ze begreep oma wel. Erika had een spits, mooi tienergezichtje, halflange, roodbruine haren ... maar bovenal exact dezelfde zeeblauwe ogen als haar mama Femke en oma Marie. Je zou je dus voor minder vergissen als je in Erika's ogen keek.

Voorzichtig schepte het meisje een lepel smakelijk geurende tomatensoep uit het bord en liet haar oma ervan slurpen.

'Als je wilt kunnen we straks gaan zwemmen, in de Zuid-Willemsvaart! Simon mag ook mee', knipoogde oma verward. Erika forceerde haar lichtroze lippen in een glimlach en verbeet haar verdriet. Ze probeerde oma's aandacht af te leiden.

'Eet je soep maar op, voor ze koud is.'

Oma duwde de lepel opzij, nam Erika's hand, en speelde met haar rimpelige duim over de jonge huid.

'Femke, ik weet wel dat je verliefd op hem bent. Een moeder ziet zulke dingen. Die Simon is een goeie jongen.'

Erika kon de wind langs de muren van de oude Limburgse boerderij horen waaien, zo stil was het binnen. Verre en verloren herinneringen waren plotseling heel dichtbij, en deden vliedertjes door Erika's buik fladderen. Heel eventjes kon ze mee op de wolk van oma, geloven dat mama en papa zomaar de kamer in konden lopen, om te gaan zwemmen in de Zuid-Willemsvaart, om verliefd te zijn. Maar Femke en Simon waren ondertussen al bijna tien jaar dood.

Erika ruimde de tafel netjes af en hielp oma in haar antieke Louis XIV fauteuiltje. Ze ontwarde het groene snoer van de kerstlichtjes, die zelfs in de lente voor sfeer zorgden. De stervormige lichtjes glansden mooi tegen het stoffige, verkleurde behang.

‘Zit je lekker?’

Oma knikte en wees naar een mooie, grote foto die boven de schouw hing. Daarop stonden Femke en Simon: mama met zonnige blonde krullen, papa met keurig gemillimeterd haar. Allebei droegen ze trots hun prachtige politie-uniform.

Het was een unieke foto, want als ze werkten droegen de ouders van Erika beslist geen opvallende kleren. Ze waren undercoveragenten.

‘Femke en Simon’, verklaarde de kleindochter aan oma, alsof het oude dametje dat niet meer wist.

Erika wist zeker dat ze haar oma nooit in een tehuis zou laten plaatsen. Te midden van al haar foto’s, in haar vertrouwde fauteuiltje, genoot oma Marie van het verleden alsof het vandaag was. Ze was verknocht aan haar eenzame boerderijtje. Op de verlaten en dorre Limburgse heidevlakte stond het veilig, ver weg van de bewoonde wereld.

Met enkele sierlijke en zuiver uitgevoerde balletpassen danste Erika over de rode gebakken tegels naar de badkamer. Haar favoriete zomerjurkje, blauw met witte bolletjes, had ze keurig klaar gehangen op een houten kapstok. Ook haar mooiste ballerina’s, wit met een blauwe strik, stonden zij aan zij op haar voetjes te wachten.

Nu oma in haar fauteuiltje zat kon Erika aan zichzelf denken, en aan de fuif van de jeugdbeweging Chiro, die vanavond in het Lindenbos gehouden zou worden. Niet dat de stille Erika hield van harde muziek, of dat ze super sociaal was. Integendeel. Meepraten over de nieuwste modelletjes smartphones of overdreven kwebbelen en giechelen om een of ander Amerikaans tieneridool – *Oh, Justin zag er super uit op de MTV Music Awards gisteren! Zo’n lekker ding!* – dat was aan haar niet besteed.

Maar die avond kriebelde haar hartje plezierig en speels, alsof er

een achtbaan door haar bloedvaten denderde. Ze had afgesproken met Marco Salvi, een knappe Italiaanse jongen met brede jukbeenderen en donkerbruine haren, die ze een maand geleden had leren kennen op een feestje bij vrienden in het dorp.

Ze had niet eens geprobeerd om zijn aandacht te trekken, maar stond bij een aantal schoolvriendinnen verveeld om zich heen te kijken. Toen er een discussie ontstond over *de meest favoriete cocktail aller tijden* was ze tot de conclusie gekomen dat ze nu echt wel haar fiets wilde opzoeken en naar huis gaan. Maar bij het kruisen van hun blikken sloeg de vonk over tussen de zestienjarige Erika en de twee jaar oudere Marco. Ze besloot om te blijven. Dankzij het reizen met mama en papa was Erika ook een van de weinigen die vlot met Marco kon praten in het Italiaans.

Ze waren op de kussens gekropen, in een verborgen hoekje van de houten veranda. Urenlang hadden ze gekletst over reizen en avontuur, en over de fantastische plekjes die ze allebei overal ter wereld ontdekt hadden. Zuid-Afrika, Peru, het hoge Noorden.

Erika's schoolvriendinnen waren allang naar huis toen ze opschrok omdat het zomaar half vier 's nachts was geworden. Na vijf flauwe en veel te warme colaatjes was het hoog tijd om het feestje met Marco af te sluiten.

Ze had de dagen daarna lopen dromen of dat mooi klonk samen, Marco Salvi en Erika Storm. Marco en Erika. Juffrouw Salvi – Storm. Zalig!

Erika keek zichzelf in de ogen, in de gebarsten spiegel van oma's grauwe badkamer. Ze kon een glimlach niet bedwingen.

Drie weken geleden had Marco haar zomaar gekust, bij de fietsenstalling van het station. Iemand had het sleuteltje van haar fiets gestolen – echt een vervelende rotstreek – en Erika was boos op zichzelf dat ze om zoiets stomms liep te snotteren. Marco zag haar daar staan en kon best lachen om haar huilerig gefoeter. Hij vond het schattig ... en zo kwam van het één het ander. Ze kon de zelf-

verzekerde kus op haar droge lippen zelfs vandaag nog proeven. Het was het meest intense en opwindende moment dat ze in haar jonge leven had meegemaakt.

Erika had zelfs haar beste vriendin nog niet verteld dat zij en Marco nu al vijftien dagen samen waren. Ze deed die dingen liever rustig aan. Marco was ook twee weken het land uit geweest, naar Italië. Ze had hem gemist, de eenzaamheid deed pijn, maar ze was er nu wel zeker van dat ze voor het eerst ècht verliefd was.

Met het draaien van haar hoofd dansten haar halflange roodbruine haren vrolijk in het rond. Ze maakte een korte paardenstaart en slaakte een diepe zucht. Zulke vettige haren deden haar mooie en fijne snoetje oneer aan, en ze wilde er juist zo fantastisch mogelijk uitzien voor Marco.

Ze liet haar grijze slobberkieren van haar lijf glijden en stapte aarzelend in de koele blauwe badkuip. Ze kneep haar helblauwe kijkers dicht en wreef haar blote armen warm.

Nog twintig minuten voor ze moest vertrekken. Naar Marco. Nog twintig minuten. Meer dan genoeg tijd. Gewoon rustig blijven. Ze fluisterde zich tussen haar lippen door zachtjes moed in.

‘Het is maar water. Sempel water. Niks bijzonders. Gewoon water. Oké?’

Zonder haar ogen weer te openen legde ze haar hand op de kraan. Haar zintuigen stonden op scherp. Ze rook de witte kalk aan de badrand. Het fijne piepje toen ze de kraan openzette, sneed als een mes door haar trommelvliezen. Ze voelde haar knieën bibberen, al was het in de badkamer warm genoeg. Enkele eerste waterkristallen druppelden langs haar hoofd in haar nek.

‘Niet flauw doen Erika. Eén minuutje doorbijten.’

Ze zette de kraan verder open. Door het stromende water plakten haar haren aan haar wangen. Haar hoofd begon te tolleren. Het zwart voor haar ogen kleurde blauw weg, in vage bewegingen en vormen. Het geruis van het water denderde door haar lijf. Stond ze nog? Of zou ze vallen? Ze mocht niet opgeven. Ze mocht zich niet aanstellen

maar moest gewoon doorademen. Ze wilde er die avond beter uitzien dan ooit tevoren, spectaculair knap, voor Marco. Maar het water bleef komen, steeds meer en meer. Haar buikspieren verkrampten ervan, een elektrische schok vuurde tot in haar nek. Met een ruk deed ze de kraan dicht en veegde haar natte rode haren uit haar gezicht.

Haar hart sloeg als een wilde. Met diepe halen zoog ze lucht naar binnen. De zoute tranen liepen over haar wangen, naar haar kin en in haar mond. Haar lippen trilden. Niemand wist hoe bang Erika was van water. Van dom, simpel, doodnormaal water. Niemand mocht het weten. Ze zouden denken dat ze gek was. Marco zou denken dat ze gek was. Hij zou haar uitlachen, hij zou haar een *freak* vinden, haar in de steek laten. Ze zou weer eenzaam zijn, helemaal alleen, en juist die gedachte maakte haar doodsbenauwd.

Hydrofobie. Het was een kant van haarzelf die Erika angstvallig voor iedereen verborgen hield. Niemand leek te weten wie ze echt was.